

Сега, като намъриха и вода и храна, Татунчо и Татунка започнаха да мислят, какъ да се върнатъ на земята. Тѣ знаеха, че отъ гладъ и жажда нѣма да умратъ, но каква полза да стоишъ цѣлъ животъ на луната? Нали долу на земята ги чакаха майка имъ и другаритѣ имъ. Нали трѣбваше да трѣгнатъ пакъ на училище? Ето нѣ, скоро ваканцията ще се свърши. Тѣхнитѣ другари ще почнатъ училище и ще минатъ въ по-горно отделение, а Татунка и Татунчо ще

си стоятъ все въ сѣщото. Каква полза тогава, че сѣ ходили чакъ на луната, щомъ всичкитѣ почнатъ да имъ се смѣятъ, за гдето сѣ останали едно отделение по-долу. Не, не, тѣ трѣбваше да правятъ, да струватъ, но да се върнатъ колкото се може по-скоро на земята. Пъкъ и слънцето вече се наклоняваше къмъ западъ и скоро щѣше да настѣпи дългата двуседмична нощъ. Какво ще правятъ тѣ четиринадесетъ дни и четиринадесетъ нощи на тъмно?

VIII.

ДЕЦАТА НАБЛЮДАВАТЪ ЗЕМЯТА ОТЪ ЛУНАТА. НОВА НЕОЧАКВАНА ОПАСНОСТЪ

Нощта бързо настѣпваше. Татунчо и Татунка разбраха, че нѣматъ време да мислятъ сега за връщане на земята. Затова побързаха поне да си приготвятъ храна, преди да е залѣзло слънцето. Тѣ набраха цѣлъ купъ медени топчета, съ които и тримата можеха чудесно да прекаратъ половинъ месечната нощъ. Да, и тримата, защото меденитѣ топчета се усладиха не само на Татунча и Татунка, но и на черния котаракъ. И какъ да не му се усладятъ? Да не би да е ялъ той по-вкусни работи на земята? Не помни ли той съ каква попара отъ остатѣцитѣ по чениитѣ го го-

щаваше Татунчовата майка? Не че попарата бѣше кой знае колко лоша, но де може да се сравни съ тия чудесни топчета, които просто се топѣха въ устата. Вижъ, да кажешъ за мишлетата, тѣхъ мѣчно май можешъ да ги замѣстишъ съ маслени корабийки. Ако имаше тукъ поне по едно мишле на день — отъ нашия котаракъ пощастливъ нѣмаше да се намърнито на земята, нито на луната. А слънцето вече обливаше въ пурпурни блѣсъци цѣлия хоризонтъ.

— Вижъ, какъ залѣзва слънцето, — забеляза Татунка, — сѣщо като на земята.